Huilende bomen

Huilende bomen

Jolande Siffels

Alles behalve het heden is fictie!
Ook het verleden en de toekomst…
Tenslotte is jouw waarheid anders dan de mijne!

Schrijver: Jolande Siffels
Coverontwerp: Bookaholics
ISBN: 9789463187299
Eerste druk 2012 © Jolande Siffels
Tweede druk 2016 © Jolande Siffels

Knoestige, dikke, oude stammen
Samen met dunne, hoge dennen
Vergroeid in en met elkaar
Eerst zacht wiegend op de wind
Maar dan harder, heftiger en
Als de storm op komt zetten
Schurend, krakend, brekend
De bomen huilen...

Ik had me weer eens niet kunnen beheersen.
Ik was als een speenvarken tekeer gegaan,
ervan overtuigd dat ik gelijk had! En dat had ik ook!
Niemand, zeker een zusje niet, mag zo treiteren!
Ik werd naar m'n kamer gestuurd met de mededeling
dat ik maar niet zo driftig moest zijn.
Huilend zit ik op de vensterbank en kijk
naar m'n zusjes die buiten spelen.
Met MIJN vriendjes en vriendinnetjes.
Op MIJN verjaardag!

Opeens drong het tot me door!
Het is helemaal geen toeval. We worden heel langzaam onderuit gehaald en weggepest. Maar waarom? Wat is het doel en wie denkt hiermee wat te bereiken? Behalve geld. Het draait altijd om geld. Ze denken toch niet dat we achterlijk zijn, we zijn al zoveel geld kwijt aan dit geintje. En trouwens, het zou betekenen dat we toegeven dat ze gelijk hebben. Nooit! Voor geen goud!
Nee, we moeten weg, meteen spullen pakken en wegwezen. Verdomme, het was allemaal net zo goed gepland, de villa die we hier in Spanje voor elf maanden hebben gehuurd, om in die tijd lekker te genieten van het mooie weer, de omgeving en ondertussen rustig de tijd nemen om een leuke villa te zoeken waar we helemaal verliefd op worden, zodat we die willen kopen, nou ja, dat is ook gelukt, maar daar kunnen we pas over drie maanden in, en in die tussentijd? Waar moeten we heen?
Alles wat we bezitten staat in deze villa! Ja, in deze villa, die nu op slot zit, op slot!! Maar ja, daar moeten we ons later maar druk over maken, laten we hier eerst nu maar eens proberen binnen te komen.
'Lukt het?' vraag ik liefjes, terwijl ik m'n woede niet laat overheersen. 'Ik moet namelijk heel erg nodig.'
'Had je dat niet eerder kunnen doen? Je wist dat dit een probleem zou worden, al sinds we op de boot het telefoontje van de buurman kregen dat er een slot op de deur was

bijgezet, en ga nou niet zeiken, daar heb ik even geen zin in!'
Ik kijk hem boos aan. 'Niet zeiken, dat moet ik juist, sukkel, nou, wanneer krijg je hem open?'
Hij draait zich om en haalt zijn schouders op. 'Ik krijg alleen onze eigen sleutel omgedraaid, die nieuwe krijg ik niet open, we moeten de slotenmaker bellen, hier, hou de sleutel even vast, het wordt al donker en ik zie geen barst.'

Terwijl Jerry telefoneert, loop ik te ijsberen als een dief die onbewust aanvoelt dat hij zo dadelijk betrapt gaat worden en ik hoop dat het hem lukt.
Hij houdt de telefoon in z'n hand en kijkt me aan. 'Hij komt eraan, binnen een half uur, enne... sorry voor daarnet, maar dit is weer zo hectisch, ik word hier helemaal gestoord van.'
'Ja, ik weet het, laten we in ieder geval aardig tegen elkaar blijven doen, ik ben ook gestresst en ik moet heel erg nodig. Maar ik wil kost wat kost hier tussen mijn eigen spullen slapen, al hebben we geen stroom, we zijn moe en ik wil weten wat die klootzak hierbinnen heeft uitgespookt toen we weg waren.' Ik probeer een komische uitdrukking van afgrijzen op mijn gezicht te toveren en ga verder tegen Jerry: 'Hij kan met die vieze graaihandjes van hem wel overal aan gezeten hebben of nog erger: van alles gestolen.'
Moedeloos laat ik me op het rieten bankje zakken dat op de typisch Spaanse naya staat. Het is nog steeds warm en het zwembad ligt er stil en uitnodigend bij, m'n gedachten gaan even terug naar de zomer. Wat hebben we genoten! Met z'n tweetjes, maar ook met vrienden, tot laat in de avond, kaarsen aan, maar ook de mooie tuinverlichting aan en het licht in het zwembad. We hebben een hemelbed buiten staan met die zwoele waaiende witte voile gordijnen, heerlijk om even op na te soezen na een heerlijke lunch. Lounge muziek op de achtergrond, van die grote glazen wijn, er zijn wat kannen sangria doorheen gegaan!
Toen hadden we nog stroom, toen was er nog geen probleem met onze huisbaas en z'n vrouw.
Wie van de twee erger is, weet ik niet, maar hij is een engerd. In gedachten zie ik die viezerik weer voor me, met

zijn lange, onverzorgde, ongewassen haar en zijn dikke vingers. Bah, en nu dit weer!
'Je begrijpt dat het niet toegestaan is om nu naar binnen te gaan', zegt Jerry tegen me en kijkt me op een lieve manier onzeker aan. Ondanks de stress ziet hij er hartstikke goed uit, met z'n weerbarstige blonde haar, wat eigenlijk nooit goed zit, maar daardoor zo charmant, nou, zeg maar sexy overkomt. Ik schrik op uit m'n mijmeringen en ben meteen weer terug in de realiteit.
'Belachelijk, we hebben keurig de huur betaald en je kunt met je eigen sleutel toch aantonen, dat wij hier inderdaad wonen? Ik wil gewoon naar binnen!' zeg ik geërgerd.
'Ja, dat wil ik ook, maar wettelijk mag je er niet in als de eigenaar het slot heeft vervangen en hij geen toestemming geeft, je hoorde toch net, toen ik met haar belde - want ik had Linda aan de telefoon, maar ik neem aan dat hij nog erger is - hoe walgelijk onbeleefd en bruut ze zei dat we maar naar een hotel moesten gaan of bij vrienden moeten gaan slapen, anders bellen ze de politie.'
'Nou, dan maar niet toegestaan, ik wil gewoon plassen en naar bed! En wel hier, niet in een hotel!'
In de verte hoor ik een auto aankomen. Snel sta ik op en ga naast Jerry staan.
'Wie is het?'
'De slotenmaker, rustig maar.'
De man komt het trappetje op en begint meteen Spaans te lullen, daar begrijp ik dus helemaal niets van. Jerry spreekt het een beetje en weet gesticulerend uit te leggen, dat er een slot bij is gezet door de eigenaar en dat we er nu niet in kunnen. Binnen 5 minuten heeft hij, als een dief in de nacht, het slot open en kunnen we naar binnen, nadat er 65 euro van eigenaar is gewisseld.
'Valt nog mee, voor de zaterdagavond!' brom ik voor me uit en ga snel naar binnen. Aangezien we negen dagen voordat we op de cruise gingen al geen stroom meer hadden, zoek ik de weg op de tast, maar Jerry heeft snel de kaarsen aangestokenen zet de koffers binnen. Binnen een kwartier liggen we in bed.

Vanaf het begin hebben we al problemen met Linda en Nico Kochen, de Nederlandse eigenaars van het huis dat we gehuurd hebben. Toen we na een lange rit uit Frankrijk aankwamen, het trappetje op liepen en met hen kennismaakten had ik meteen een raar gevoel. Hij kwam op me af, noemde zijn naam en in plaats van een hand gaf hij me een paar te intieme zoenen. Zijn vrouw stond ernaar te kijken, schudde haar hoofd en drukte me onwillig de hand. Daar kon ik me wel wat bij voorstellen, dat gezoen meteen, daar ben ik ook niet zo'n voorstander van.
Na de sleutels gekregen te hebben en de rondleiding door het huis te hebben gehad, vroeg ik aan ze hoe we het gaan doen met de komende rekeningen. Wij zouden alleen het gebruik van de elektriciteit en het water betalen, zij de rest, vertelden ze ons.
Oké, er werd een beetje makkelijk over gedaan, maar na uren in de auto te hebben gezeten had ik zoiets van: we zien het wel! In de loop van de maanden, na nog af en toe een mail te hebben gestuurd, vol met vragen wanneer ze met de rekeningen zouden komen, hadden we nog steeds niets betaald, behalve de huur.
Ja, dan kunnen ze me wat, graag of traag, ik ga er niet om smeken.
Totdat de elektriciteitsleverancier opeens op het trappetje stond met een formulier in zijn hand en ons vertelde dat we al die maanden illegaal stroom aftapten en dat dat zelfs in Spanje verboden is. Jerry heeft ze netjes doorverwezen naar de eigenaar, op wiens naam alles staat en ze dropen af. Een week later, toen we terugkwamen van het boodschappen doen, was de stroom eraf en was het elektriciteitskastje verzegeld!

In april waren we - na de kinderen bezocht te hebben - teruggereden van Nederland naar Frankrijk.
We wonen daar al 13 jaar op een mooi plekje op het platteland, wat nog niet echt ontdekt is door de toeristen. Het is er rustig met een prachtige natuur, geen last van lawaai van auto's of ander verkeer, behalve de tractor van de

buurman, maar dat mag je niet meerekenen, want dat hoort nou eenmaal bij de campagne.
De oude boerderij uit 1700 hebben we in de loop van de jaren helemaal opgeknapt en verbouwd, de oude authentieke details in stand gehouden, zoals o.a. de oude broodplank die al eeuwen boven de eettafel hangt, de broodovencave, lucarnes - hele kleine dakkappelletjes - en we hebben het weiland gedeeltelijk tot tuin gecultiveerd.
Het was een vervallen boerderijtje waarvan het dak gedeeltelijk was ingestort, waar totaal geen sanitair aanwezig was en dat was nog lachen, want als we naar de wc moesten, liepen we de tuin door naar een schuurtje dat vroeger gebruikt werd voor het vee, zoals geiten en schapen en daar was een hokje aan vast gebouwd, met een deurtje dat je niet goed kon sluiten, een paar planken waar je op kon zitten en een gat in de grond.
Op zich was het een prachtig plekje, want als je het deurtje open liet staan had je een schitterend uitzicht over de heuvels, de bossen en vaak de grazende donkerbruine koeien, die je ook ’s nachts goed kon horen, want ze lopen met die enorme grote bellen om hun nek. Je kunt je natuurlijk wel voorstellen dat het in de winter een ander verhaal was en pas toen ik een gefingeerde diarree had en Jerry dat zo zielig voor me vond, omdat het op dat moment bitter koud was en wanneer je dan ook in de nacht nog naar buiten moest, ja, toen waren de wc en de badkamer binnen een mum van tijd bij ons binnen in de boerderij gerealiseerd.

Ja, en nu was het af, en daar zitten we dan.
Het is er in de winter ontzettend stil, prachtig hoor, daar niet van, maar om nog een koude, lange winter in deze boerderij door te brengen, vonden we geen goed idee.
Zomers heb je alles, het mooie weer, alle restaurantjes zijn open, alhoewel, sinds de postkoets weg is hebben ze nergens het menu veranderd of aangepast, maar er is dus gezelligheid, terrasjes, heerlijk.
Ook hebben we elke zomer best wel veel aanloop, gegil en geplons in het zwembad, nou ja, met andere woorden, zomers hoef ik hier niet weg. Maar ’s winters? In het begin

was het heerlijk, dat moet ik eerlijk toegeven. We zaten soms buiten op de bank met een dikke jas aan en een deken om ons heen urenlang met elkaar te praten, of rustig een boek te lezen en dan steeds even opkijken naar het prachtige landschap, de glooiende heuvels met de bruine koeien in de verte die nog steeds die grote horens op hun brede koppen hebben.
Maar op een gegeven moment ben je natuurlijk wel uitgepraat, als je 14 dagen niemand anders hebt gesproken dan elkaar. We vonden boodschappen doen echt een uitje, want dan moesten we een kwartier in de auto naar beneden rijden en kwamen we weer in de bewoonde wereld, en konden we in het plaatselijke café een kopje koffie drinken.
Het klinkt waarschijnlijk bijzonder verwend en het is en blijft daar ook fantastisch en we verkopen het huis ook niet, maar we hadden wel zoiets van: willen we dit alleen nog maar, of gaan we iets nieuws erbij zoeken?
En zo kwamen we tijdens een vakantie aan de Costa Blanca in Spanje terecht. We vonden het meteen een hele mooie plek en de groene heuvels aan de zee met de bergen op de achtergrond spraken ons erg aan.
Toen hebben we besloten om eerst een zomer een villa te huren en te kijken of het ons wel beviel en zo gezegd, zo gedaan. Via internet, op een of andere verhuursite vonden we een mooie villa met zwembad voor een redelijke prijs en dat hebben we voor 11 maanden gehuurd.

Tegen achten word ik met een onrustig gevoel wakker.
'Hoor ik nou een auto?'
'Ja, maar dat is de buurman, maak je niet zo druk, het is nog hartstikke vroeg.'
We douchen allebei buiten, want daar is het water nog een beetje verwarmd door de zon en de nachten zijn zo warm dat het 's nachts ook niet afkoelt.
'Nou, ik ga de dozen uit de garage halen en dan gaan we maar inpakken, goed?'
'Tuurlijk, ik wil hier zo snel mogelijk weg. Maar eerst koffie, ik zet wel even water op.'

We hebben een uiterst futuristisch koffiezetapparaat, maar zonder stroom heb je daar niet zoveel aan, dus dan maar op de oude manier, water opzetten - gelukkig hebben we nog wel gas - en opschenken.
'Het ontbijt slaan we maar over, laten we maar zoveel mogelijk doen, vandaag.'
De hele dag werken we door.
Ik heb eerlijk gezegd nooit een hekel aan verhuizen gehad. Ik ben in mijn leven ook best wel vaak verhuisd, en als je er een hekel aan hebt, dan zorg je er wel voor, dat je zo min mogelijk al je spulletjes steeds weer in en uit moet pakken en je ergens weer opnieuw moet settelen. In mijn geval maakt dat dus niet uit, maar, om eerlijk te zijn, dit is een totaal ander geval. Dit is haasten, op je hoede zijn en steeds naar buiten kijken wie eraan komt, als je een auto hoort. We hebben allebei de zenuwen of het dan die engerds niet zijn, met al hun belachelijke aantijgingen en beschuldigingen. We zijn gisteravond tenslotte wel het huis binnen gegaan, terwijl zij het verboden hebben en je weet nooit hoe gek ze zijn. Ze kunnen wel zeggen dat we dieven zijn en al hun spullen naar buiten dragen in plaats van de onze.
'Je denkt toch niet dat dieven ook alles inpakken en in dozen doen?' zeg ik een beetje lacherig, en Jerry kijkt me aan en begint ook te lachen.
'Ik ben blij dat je je gevoel voor humor nog niet kwijt bent.'
Er komt iemand het trappetje op dat naar de naya leidt. Het blijkt onze buurman Chris te zijn. Een leuke vent, met donker krullerig haar dat hij steeds met z'n hand achterover strijkt, een heel sensueel gebaar, wat overigens tevergeefs is, want het valt een paar seconden later weer terug over zijn voorhoofd. Hij heeft een tuinonderhoudsbedrijf en door het buitenwerk is hij altijd bruin en heeft hij een gezonde, sexy, uitstraling. Het is warm en daarom loopt hij in een korte broek en een overhemd met korte mouwen.
Hij woont twee huizen verderop, in een niet al te grote, maar heel gezellige, rommelige villa, samen met zijn hoogblonde vrouw Danie en hun vier zoontjes. We lopen niet bij elkaar over de vloer, maar onze naya kijkt uit op hun zwembad en

tuin, dus er wordt altijd even over en weer gezwaaid en Jerry heeft op een middag hun oudste zoon Paul, een leuk spontaan jochie van acht jaar oud, geholpen met z'n draagbare piano, waar iets stuk aan was. Toen werden we op de borrel gevraagd en het was heel gezellig. Ik moet even slikken als ik aan die avond terug denk en als ik hem op ons af zie komen lopen beginnen m'n benen te beven en krijg ik een raar gevoel in m'n onderbuik.
Hij kijkt me verleidelijk aan en laat zich op de bank zakken en zegt dat hij een hoop te vertellen heeft. Hij heeft gezien dat onze huisbaas bij ons op de deur het slot erbij heeft gezet en dat z'n vrouw en hij uren binnen zijn geweest. Ook vermoedt hij dat er foto's zijn genomen, want hij heeft diverse keren flitsen gezien in het huis. Ze zijn lang binnen geweest, en we moeten maar goed kijken of we wat missen, want hij dacht te zien dat ze ook wat mee hadden genomen toen ze met hun auto weer wegreden.
'Waar stond je, toen je hen zag?'
Die vraag is niet zo vreemd, want vanaf hun huis kunnen ze bij ons niet zoveel zien en wij wel bij hun, omdat wij hoger wonen.
'Ik stond bij onze buurman aan de overkant, ik was bezig met onze boot, en die heb ik bij hen op de oprit staan, even wat opknappen en bijwerken en zo. Dus ik heb ze de hele tijd in de gaten gehouden, ze zijn ook achter in de tuin geweest, maar ik kon natuurlijk niet zien wat ze daar hebben uitgespookt.'
'Die tuin maakt me niet uit, daar hebben we alleen maar wat beelden en wat tuinspullen staan, maar wat hebben ze binnen kunnen doen?' vraagt Jerry. 'Trouwens, volgens mij missen we niets.'
'Ik heb geen idee, maar we kunnen beter doorgaan, des te eerder zijn we klaar, het zal vandaag toch allemaal niet lukken.'
We bedanken Chris en terwijl hij het trappetje afloopt strijkt hij opvallend sensueel met z'n hand over de ijzeren trapleuning en kijkt hij me met zijn pretoogjes uitdagend aan en zegt nog, dat hij best wil getuigen als het tot een proces komt.

Ik blijf hem nog even strak aankijken en draai me dan resoluut om.
'Nou, zo'n vaart zal het toch niet lopen?' En ik kijk vragend naar Jerry, die alweer een doos in z'n handen houdt.
'Welnee, ben je gek. Laten we nu eerst maar zorgen dat we kunnen verhuizen.'
'Nou, daar zeg je wat, heb je al geregeld waar alle spullen heengaan? Kijk, zelf kunnen we wel een paar nachten bij Naomie en Guus logeren tot we wat anders hebben gevonden, maar dit moet allemaal wel ergens heen.'
Jerry laat van schrik bijna de doos uit zijn handen vallen en pakt meteen z'n mobieltje.
Hij belt met een vriend en die geeft hem vrij snel het adres en telefoonnummer van een verhuizer.
'Is het een Spaanse verhuizer?' vraag ik.
'Ja, maar er is een Nederlands mannetje bij, ha, toen ik vroeg wanneer ze konden komen, vroeg hij of het volgende maand al kon. Ik zei, nou, het liefst morgen! Ik hoorde hem zo van z'n stoel vallen! Maar ze komen overmorgen, dus dinsdag, ik heb het erdoor gedrukt, overmorgen zijn we hier weg!'
We werken een paar uur lekker door en opeens zegt Jerry dat hij erge trek krijgt. Hij weet na al die jaren dat we bij elkaar zijn wel, dat ik een hekel aan het woordje – honger – heb. Jerry is een dominante man, maar als hij voor iets gaat, of veel van iemand houdt, zal hij er alles aan doen om diegene geen pijn te doen en dat uit zich zelfs in kleine, futiele dingen zoals zo'n woordje – honger. En ik, ook met een groot ego, vind dat we in dit stukje Europa geen honger hebben en dat dus ook niet moeten zeggen.
We besluiten naar ons favoriete restaurant "CHILLERS" in Moraira te gaan. We sluiten met onze sleutel de deur af en laten het er buiten op de naya zo uitzien alsof er niemand in huis is geweest. Want stel nou dat die akelige eikels besluiten te controleren of we inderdaad niet naar binnen zijn gegaan. Ik denk bij mezelf, dat ik het heerlijk zal vinden als we deze verhuizing achter de rug hebben.
Als we wegrijden zien we Chris in de tuin en Jerry vraagt hem of hij ons even wil bellen als hij iets verdachts ziet.

'Natuurlijk, no problemo!'
We hebben, hoe vreemd ook na alle drukte en stress een heerlijke avond.
Bart is samen met zijn vrouw Miranda eigenaar van het restaurant, en hij zit af en toe even bij ons een sigaretje te roken, buiten natuurlijk, want binnen is dat al heel lang verboden. We praten over onze problemen en hij denkt dat het een goed idee van ons is om zo snel mogelijk te verhuizen. Hij is een forse, gespierde man, niet zo groot, maar duidelijk aanwezig. Hij scheert zijn hoofd helemaal kaal en zoals veel vrouwen met mij, vind ik hem dat heel goed staan, ook omdat hij altijd zo lekker bruin is. Miranda is een stuk jonger als haar man Bart, ze is een hele lieve, spontane meid, die af en toe vreselijk moet lachen als Bart en ik elkaar zitten te stangen, wat regelmatig gebeurt.
Ik heb bijvoorbeeld een keer in een melige bui gezegd dat zijn haar altijd zo goed zit, maar hij is helemaal kaal, dus toen Miranda die opmerking hoorde liet ze bijna van het lachen onze twee glazen witte wijn vallen die ze net op ons tafeltje wilde zetten... en dat zou toch zonde zijn, nietwaar?
'Je weet hoe raar het eraan toe kan gaan, hier in Spanje, ik kijk echt nergens meer van op!' zegt Bart terwijl hij opstaat en aan het werk gaat in zijn altijd zeer schone keuken.
Miranda schenkt ons nog een wit wijntje in. Het is een heerlijke wijn die we zelf ook altijd in de Jalonvallei gaan halen. Het is heerlijk als zo'n goed product uit de eigen regio komt.
Naomie en Guus zijn ook aangeschoven en we drinken meer dan goed voor ons is. Naomie, die ik al jaren ken, is een mooie, slanke, blonde vrouw met een ondeugende blik in haar ogen. Je kan vreselijk met haar lachen, ze zegt altijd wel iets komisch en heeft iets speciaals en aparts over zich want ze heeft altijd bekijks.
Vanavond heeft ze een knalrode strapless jurk aan en ze straalt geluk en welvaart uit.
Ze zegt ook altijd alles wat in haar opkomt, soms erg confronterend, maar wel eerlijk. Zo ook nu: 'Nou jongens, jullie zijn wel probleemkinderen hoor, eerst tijdens de cruise

dat akkefietje met de politie in Lissabon en nu breek je in, en nog wel in je eigen huis, wat een gedoe.'
Guus kijkt haar lachend aan. 'Ben je jaloers of zo? Is het bij ons te saai?'
Hij draait zich om en met een wijds armgebaar duidt hij op het mooie uitzicht, ruisende palmen op het strand, de kabbelende zee met in de verte wat vissersbootjes, en aan de andere kant de bergen met tegen de hellingen enkele villa's en hun sfeerverlichting.
'Nou nee, echt niet.'
Naomie pakt haar glas, kijkt met een lach in haar ogen naar Jerry en buigt zich naar Guus en geeft hem een knuffel. 'We krijgen straks een echtpaar met problemen als gast, dus dat wordt vast en zeker lekker druk en beslist niet saai!'
Guus knijpt even in haar arm en zwaait als hij Chantal en Henk aan ziet komen lopen.
'Hey, gezellig, schuif aan, er is weer een hoop te vertellen!'
Chantal en Henk zijn niet meegeweest op de cruise en zoals het meestal gaat als er teveel wijn is genuttigd, wordt er heerlijk overdreven als Guus uitlegt dat Jerry op m'n lange avondjurk stond, terwijl ik heel sjiek de eetzaal binnen wilde lopen, maar dat daardoor wel met ontblote borsten deed!
'Nou, zo erg was het niet! Ik trok het meteen weer omhoog!'
'Ach, toe nou, je liep de halve zaal praktisch in je nakie!'
Lachend grijp ik in m'n tas, waar m'n telefoontje verwoede pogingen doet om me duidelijk te maken dat er wordt gebeld. Na op het schermpje te hebben gezien wie het is geef ik hem met een bezorgd gezicht aan Jerry, vermoedend dat het niet zo prettig zal zijn.
Al pratende is hij opgestaan en als hij het telefoontje dichtklapt kijken we hem vragend aan.
'Problemen?'
'Ja jongens, dit was onze buurman Chris die even doorgaf dat ze weer bij ons huis zijn geweest, maar ze schijnen ook weer weggegaan te zijn, dus we hoeven ons niet te haasten.'
Hij gaat weer zitten, maar de stemming is duidelijk omgeslagen.
Ik sta op en pak m'n tas.

‘Kom op, zullen we gaan?’ vraag ik aan Jerry, en ik wil het niet laten merken, maar ze voelen waarschijnlijk allemaal, net als ik dat er weer iets aan de hand is, want de anderen staan ook op.
‘We gaan even met jullie mee, al is het alleen maar om te kijken of alles goed is.’
Ik glimlach even naar hem om aan te geven dat ik het lief vind.
Henk is een grote, robuuste, sterke vent, niet de knapste, niet zo knap als Jerry, maar hij is heel betrouwbaar en je kunt altijd op hem rekenen. We gaan allemaal met onze eigen auto richting ons huis en omdat we in een doodlopend straatje wonen, is het nog een probleem om de auto’s ergens te kunnen parkeren.
‘Ik ben blij dat ik niet zoveel gedronken heb’, zegt Jerry.
‘Jullie wisten hem best wel te raken, zeg!’ En hij draait ons weggetje in. Ik stap zo snel mogelijk uit en loop voor Jerry uit het trappetje op en ik ruik meteen iets smerigs.
‘Gatverdamme, wat is dat?’
Jerry loopt achter me aan en begint te kokhalzen. ‘Ah, jezus, wat krijgen we nou?’
Schuifelend, voetje voor voetje loop ik heel voorzichtig naar boven, niet wetende wat ik daar aan zal treffen, maar ik bereid me op het ergste voor want de stank is vreselijk en na uitgebreid gegeten en gedronken te hebben is dit niet iets wat je wilt meemaken.
‘Waar ligt het en wat is het?’
‘Geen idee, en er is ook geen licht, wacht, ik haal even m’n zaklamp uit de auto, blijf staan waar je staat!’
Hij loopt naar beneden, waar de anderen net aankomen. Gierend van het lachen door een of andere opmerking van Naomie, stommelen ze naar boven.
‘Getver!’
‘Jasses!’
‘Jongens, blijf staan, Jerry is een zaklamp halen.’
Guus draait zich om en loopt met de hand voor z’n mond richting zwembad en tuin en zo te horen gaat hij uitgebreid over zijn nek.

Giechelend stamelt Naomie: ‘Ach, laat lekker stinken, je gaat hier toch weg.’
Jerry komt het trappetje op en schijnt met de zaklamp richting de enorme stank.
Op de oude dekenkist van mijn opa, die ik buiten op de naya gebruik als salontafel, ligt een grote viezige massa, waar hier en daar grote gore witte maden uit kronkelen.
Ik draai me om en moet kotsen. Het lijkt wel alsof, nu je het ziet, de stank nog erger wordt.
‘Grote god, wat is dit voor troep?’
Jerry komt dichterbij en prikt met een takje in de vieze gore berg op de dekenkist.
‘Het lijkt wel een dooie kat, maar dan wel al heel lang dood.’
Bijna onbewust hoor ik beneden, in de buurt waar de auto’s staan een vreemd geluid, dat ik niet kan thuis brengen.
Ik verman me en bedenk dat het wel een kat zal zijn, wat me weer met afgrijzen naar de dekenkist doet staren.
‘Welke idioot legt zoiets hier neer?’
Jerry doet de deur open en steekt binnen alle kaarsen aan, in eerste instantie wil ik protesteren, ik vind het een beetje onzin om in deze stank gezellig de kaarsen aan te doen, maar gelukkig hou ik me net op tijd in, want ik besef dat hij ze aandoet, zodat we door het licht nog beter kunnen zien wat het precies is.
‘Jezus man, dit is oud vlees, het lijkt wel een lamsbout en wat karbonades en hier, kijk een ossenhaas, het is bijna niet meer te herkennen.’
‘Gatver, nee,’ en ik sla weer een hand voor m’n mond, ‘dat had ik allemaal in de vriezer voordat we met de cruise weggingen!’
Henk loopt naar de keuken en kijkt in de vriezer.
‘Deze is leeg, niet schoon maar wel leeg, de koelkast ook, dus iemand heeft de troep van jullie na een week weer hier bij jullie teruggelegd. Nou, lekker is dat!’
‘Jongens,’ zegt Guus, met een bleekgroen gezicht, ‘jullie moeten de politie bellen, en wel nu meteen, want dit kunnen jullie hier zo niet laten liggen, toch?’
‘Je hebt gelijk, maar niet nu meteen, we ruimen dit op en bewaren het in een plastic zak, want ik kan dit geen minuut

langer aanzien. Morgen is het maandag en zullen we meteen de politie bellen. Ik vraag me alleen af, wie het zijn en waarom ze zo'n hekel aan ons hebben om zoiets smerigs te willen doen.'
Hij kijkt naar Chantal en Naomie, die met de armen om elkaar heen en een hand voor de mond bij het zwembad wezenloos voor zich uit staan te kijken.
'Gaan jullie maar naar huis, jullie kunnen nu toch niets meer doen, ik ruim deze ellende op en dan gaan we naar bed. Sorry, dat ik jullie niets aan kan bieden, maar... geen stroom, dus we hebben niets in huis.'
'Onze lust om ook maar iets tot ons te nemen is door deze smerige stank wel over, weet je zeker dat je geen hulp nodig hebt?' Naomie kijkt me vragend aan.
'Ja, jongens, bedankt, maar ga maar, we bellen morgen wel even.'
Jerry is al bezig met een vuilniszak en een ouwe krant.
Ik draai me af van die viezigheid, pak een kaars en loop naar de badkamer. Ik haal m'n make-up eraf en was m'n gezicht met koud water en heel veel zeep. Ik voel me vies en besmeurd. Ik moet denken aan wat Jerry net zei, over wie aan ons zo'n hekel heeft om tot zo iets smerigs in staat te zijn. Volgens mij niemand. Wij zijn een doorsnee stel die volgens mij toch wel met iedereen kan opschieten. Ja, je vindt de ene wel eens leuker of aardiger dan de ander, maar dat laat je niet merken. Ik bedoel, je gaat toch met de mensen om waar je een klik mee hebt, en de rest zie je gewoon niet zo vaak. Dus ik snap er eigenlijk niets van. Wij zouden zoiets akeligs niet eens kunnen bedenken! Het moeten die nare huisbaas met z'n vrouw zijn, Linda en Nico. Ze zijn tenslotte net wel hier gesignaleerd door Chris, ik zou het anders ook niet weten, maar waarom?
En waarom in eerste instantie dat slot op de deur erbij? Waarom zouden wij niet in ons huis mogen? Zij hebben illegaal elektriciteit geleverd! Er zit niet eens een meter in de meterkast! Het is toch erg simpel om dat in een week te laten plaatsen, zou ik denken. Maar nee, komen we terug van de cruise, tref je een slot extra op de deur aan, in plaats

van aangesloten elektriciteit en een excuusbriefje! Ja, Nico en Linda moeten het geweest zijn, het kan niet anders!
Na een kwartier komt Jerry binnen en doet de deur op slot. Hij wast zich en komt de slaapkamer binnen.
'Wat zou ik nu graag een hete douche willen nemen!' zegt hij, en schopt zijn schoenen uit.
'Ik vind het wel kinderachtig dat je onze vrienden niet even een tomatensapje hebt aangeboden', zeg ik al half slapend en Jerry slaat een hand voor z'n mond en loopt kokhalzend naar de wc.
'Sorry, sorry', roep ik en kruip onder m'n lakentje.